

fordi de jo umuligt kunde sætte sig ind i de Følelser, der gjorde ham det ubehageligt at modtage Penge af sin Svigerfader.

Saa lod han foreløbig Spørgsmaalet hvile indtil Afrejsen, og denne udskød han fra Dag til Dag. Han befandt sig i rent legemlig Henseende saa ualmindelig vel paa Kærsholm, og Tanken om den forestaaende Omtumling i en fremmed Verdensdel gjorde ham det dobbelt svært at rive sig løs fra Øjeblikkets Velvære.

Med Forvalteren paa Gaarden var han bleven halv Kammerat. Han tilbragte gerne Middagens Hviletime ovre hos ham paa hans Værelse, der laa for sig selv i en Fløj af Materialbygningen og til den ene Side havde Vinduer ud mod Mejeriet, hvor opskørte Malkepiger færdedes ud og ind med klirrende Bliksaaer, til den anden vendte ud mod et indelukket Gaardsrum, hvorfra Kærsholms vældige sorte Præmietyr undertiden med sit Brøl forkyndte et Stævnemøde med en af Køerne. Henstrakt paa Sofaen med en Pibe i Munden dampede han omkap med Forvalteren, mens han snakkede om løst og fast eller legede med dennes Hund, en sort Puddel med Hvalpe. Forvalteren selv var en stilsfærdig Jyde af den Slags, der i al deres Skikkelighed kan vise sig saa respektløse overfor alt, hvad andre gør Væsen af. Han havde en drilagtig Historie at fortælle om hvem- og hvadsomhelst, der kom paa Tale;